

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτετατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστερὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικοῦ δραχ. 7.—'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.—'Εν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

'Εν Ἀθήναις, τὴν 22 Φεβρουαρίου 1897

'Ετος 19ον.—'Αριθ. 8

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 49).

—"Ω, Μεγαλειότατε! . . . Τόσον μόνον ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ἡ Αὐτοκράτειρα, ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη ἐξεστορίσθη μὲ τόσον εἰλικρινὲς αἰσθημα, ὥστε ὁ Ἐκτωρ, ἀπαρτήρητος ἔτι, ἐμερίδιασεν ἐκ συμπαθείας.

—"Ὡς ἴδωμεν λοιπὸν τί ἡξεύρει νὰ κάμνῃ αὐτὸς ὁ χαριτωμένος Φρίτσιν, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, στρεβλόνων τὸ ὄνομα τοῦ σκύλου.

—Φρίτσιν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα, γελῶσα. Τί ἡξεύρει νὰ κάμνῃ, εἶπατε; Ἰδοὺ: ἡξεύρει νὰ γαπᾷ τὴν κυρίαν του καὶ θά σας ἀγαπήσῃ καὶ σᾶς, φθάνει μόνον νὰ θελήσῃ τε. Ἰδέτ' ἐδῶ!

Καὶ ἐπλησίασε τὸ σκυλάκι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος τὸ ἀφῆκε νὰ του θωπεύσῃ τὴν παρειάν μὲ τὴν ροδόχρουν γλωσσίσσαν του.

—Τουλάχιστον ὁ παπαγάλος ξεύρει τίποτε περισσότερον; ὑπέλαβεν ὁ Ναπολέων, ἐπλησιάζων τὸ πέταυρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ πολύχρωμον πτηνὸν ἤρχισε πάλιν νὰ λικνίζεται μὲ ἀτελείωτον φλυαρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁμῶς ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐνοοῦσεν οὔτε γρῦ, διότι αἱ φράσεις τὰς ὁποίας ἀπεμιμῆτο ὁ παπαγάλος ἦσαν γερμανικαί. . .

—Καλημέρα, Παπαγάλε, τί κάμνεις; καλὰ εἶσαι; εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τὸ πτηνόν.

—"ὦ, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος! ὦ, εἶμαι πολὺ ἄρρωστος! ἀπεκρίθη ὁ παπαγάλος μὲ ὕφος τόσῳ κωμικῶς θρηνηῶδες, ὥστε

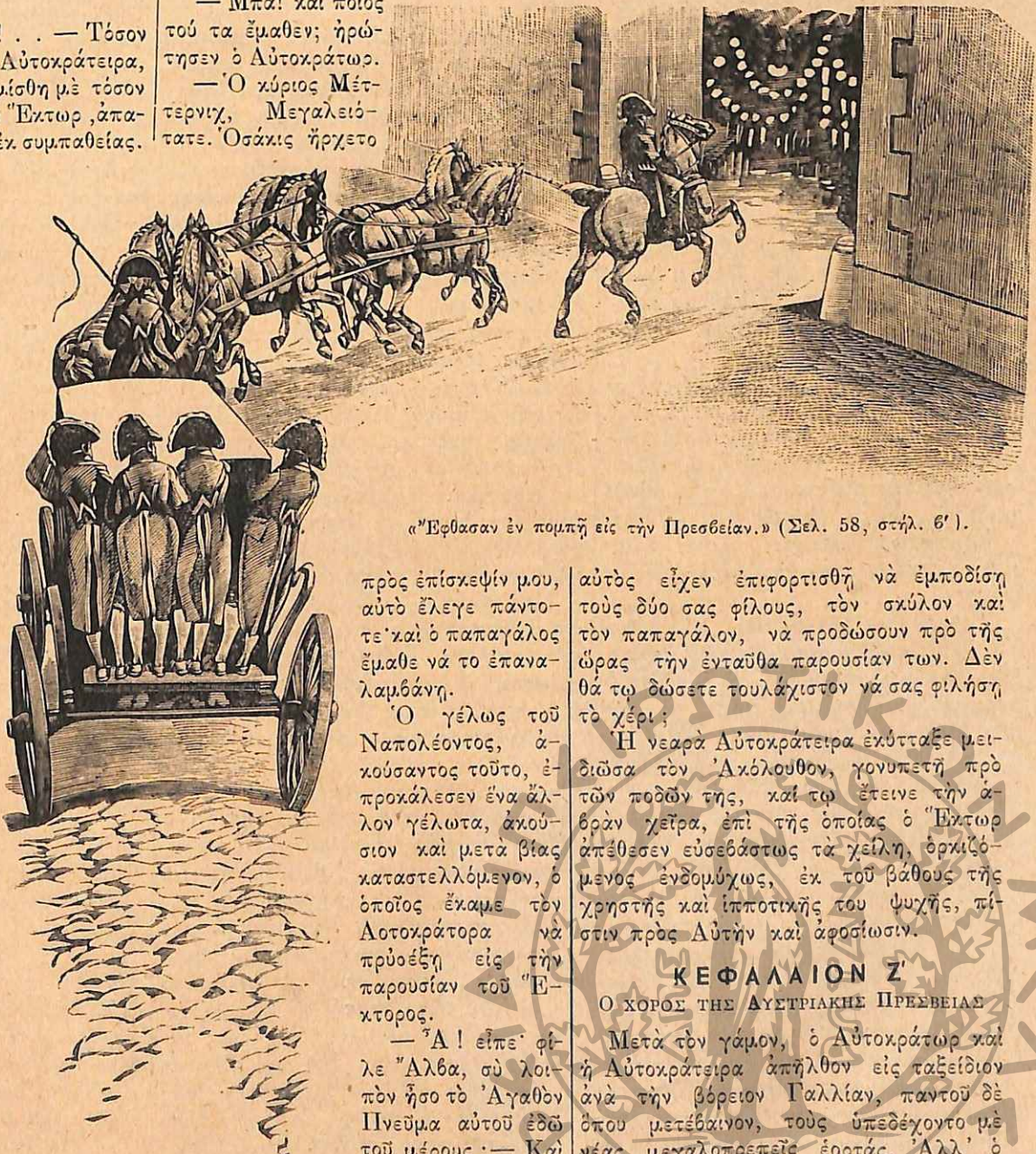
οὔτε ὁ Ναπολέων οὔτε ἡ Μαρία-Λουίζα ἠμπόρεσαν νὰ κρατήσουν τοὺς γέλωτας.

—Αὐτὰ τὰ γαλλικὰ ξεύρει ὅλα-ὅλα! εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα ἀκόμη γελῶσα.

—Μπᾶ! καὶ ποῖος τοῦ τα ἔμαθεν; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Ὁ κύριος Μέρτερνιχ, Μεγαλειότατε. Ὅσάκις ἤρχετο

ψας συνωμοσίαν, ἐξυφανθεῖσαν ἐναντίον μου. Τώρα, καθὼς βλέπετε, ἔλαβε μέρος εἰς ἄλλην συνωμοσίαν, διοργανωθεῖσαν κατὰ τῆς Αὐτοκρατείας, διότι

«Ἐφθασαν ἐν πομπῇ εἰς τὴν Πρεσβείαν.» (Σελ. 58, στήλ. 6').

πρὸς ἐπίσκεψίν μου, αὐτὸ ἔλεγε πάντοτε καὶ ὁ παπαγάλος ἔμαθε νὰ το ἔπαναλαμβάνῃ.

Ὁ γέλως τοῦ Ναπολέοντος, ἀκούσαντος τοῦτο, ἐπροκάλεσεν ἕνα ἄλλον γέλωτα, ἀκούσιον καὶ μετὰ βίας καταστελλόμενον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ πρὸέξῃ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Ἐκτορος.

—"Α! εἶπε φίλε Ἀλβα, σὺ λοιπὸν ἦσο τὸ Ἀγαθὸν Πνεῦμα αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ μέρους;—Καὶ

στραφεὶς ἀμέσως πρὸς τὴν Μαρίαν-Λουίζαν:

—Ὁ Ἀκόλουθος αὐτός, τῇ εἶπε, μού ἔσωσε μίαν φορὰν τὴν ζωὴν, ἀποκαλύ-

αὐτὸς εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δύο σας φίλους, τὸν σκύλον καὶ τὸν παπαγάλον, νὰ προδώσουν πρὸ τῆς ὥρας τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν των. Δὲν θὰ τῷ δώσετε τουλάχιστον νὰ σας φιλήσῃ τὸ χέρι;

Ἡ νεαρὰ Αὐτοκράτειρα ἐκύτταξε μειδιῶσα τὸν Ἀκόλουθον, γονυπετῇ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, καὶ τῷ ἔτεινε τὴν ἀβρὰν χεῖρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἐκτωρ ἀπέθεσεν εὐσεβάστως τὰ χεῖλη, ὀρκίζόμενος ἐνδομύχως, ἐκ τοῦ βάθους τῆς χρηστῆς καὶ ἱπποτικῆς του ψυχῆς, πίστιν πρὸς Αὐτὴν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

Μετὰ τὸν γάμον, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀπῆλθον εἰς ταξίδιον ἀνά τὴν βόρειον Γαλλίαν, παντοῦ δὲ ὅπου μετέβαινον, τοὺς ὑπεδέχοντο μὲ νέας μεγαλοπρεπεῖς ἐορτάς. Ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὰς πομπὰς ταύτας καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, διότι δὲν ἠκολούθησε τοὺς ἡγεμόνας. Ἐμείνεν εἰς Παρίσιους, κατὰ

τάς διαταγὰς τὰς ὁποίας εἶχε δώ-
σῃ ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τὸν μαρκήσιον
Κωλαϊνκούρ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀνωτά-
την ἐποπτεῖαν τῶν Ἀκολούθων, ὥφειλε
δὲ νὰ χρησιμοποιοῖ τὰς τρεῖς μῆνας,
καθ' ὅσας θὰ διήρκει τὸ ταξίδιον τῶν
κυρίων του, πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν
σπουδῶν του.

Δὲν ἐπαίξε κανεὶς μὲ τὸν μαρκήσιον
Κωλαϊνκούρ, δοῦκα τῆς Βικεντίας! Δί-
καιος ἀλλ' αὐστηρὸς, μὲ τὸ βλέμμα
μόνον ἐκεραύνωνε τὸν Ἀκόλουθον, ὁ
ὁποῖος θὰ ἐδέσκειτο τυχόν παρακοήν, ἀ-
νυποτάξιαν ἢ ἀμέλειαν περὶ τὸ καθήκον.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἡμιπρόδιδε τὰ διαδο-
λὰκια ἐκεῖνα, νὰ κάμνουν ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν καὶ καμμίαν ἀταξίαν, διότι,
καθὼς ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτωρ:
«Ὁ Ἀκόλουθος εἶνε πονηρὸς σὰν ἀλε-
πού, κατεργάτης σὰν μαθητὴς, θυμώδης
σὰν Ἰνδιάνος, λαίμαργος σὰν γάτα, ἀ-
νόητος σὰν τὸν κοῦκλον, ὀκνηρὸς σὰν
καλόγηρος καὶ ματαιόδοξος σὰν πα-
γῶν!»

Ὁ Ἐκτωρ πιθανὸν νὰ εἶχε μερικὰ
ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα· ἀλλὰ τουλά-
χιστον δὲν τα εἶχεν ὅλα! Δὲν ἦτο διό-
λου ὀκνηρὸς διὰ τοῦτο μὲ ζῆλον ἤρχιζε
πάλιν τὰ μαθήματά του. Πρέπει ὅμως
νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ μάθημα τὸ ὁ-
ποῖον ἔκαμνε μὲ περισσοτέραν εὐχαρί-
στησιν, ἦτο ὁ χορὸς.

Ὁ Ναπολέον νὰ μὲν εἶχε τὴν ἀξίω-
σιν νὰ ανατρέφονται τὰ παιδιά στρατιωτι-
κῶς, ἀλλ' ἤθελεν ἐπίσης νὰ ανατρέφον-
ται καὶ ὡς τέλει οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου,
ὥστε νὰ διαπρέπουν τόσον εἰς τὰς αἰθού-
σας, ὅσον καὶ εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης.

Ὁ Ἐκτωρ ἔλαβε μετ' ὀλίγον εὐκαι-
ρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν χορευτικὴν του δε-
ξιότητα.

Τὴν σειρὰν τῶν ἑορτῶν, τῶν δοθει-
σῶν ἐπὶ τοῖς αὐτοκρατορικοῖς γάμοις,
ἐκλείπει εἰς μέγας χορὸς, τὸν ὁποῖον ἐ-
πρόκειτο νὰ δώσῃ πρὸς τιμὴν τῶν Αὐ-
τῶν Μεγαλειότητων ὁ κύριος Σθάρτσεμ-
περγ, πρέσβυς τῆς Αὐστρίας ἐν Παρισίοις.

Διὰ νὰ κάμῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν περισ-
σοτέρους ἀνθρώπους εὐτυχεῖς—διότι αἱ
προσλήψεις διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἦσαν
περίζήτητοι,—συγχρόνως δὲ διὰ νὰ
προσθέσῃ μεγαλοπρέπειαν, ὁ πρίγκηψ
Σθάρτσεμπεργ κατεσκεύασεν εἰς τὸν κή-
πον τῆς Πρεσβείας μίαν εὐρυχωροτάτην
αἰθουσαν χοροῦ ἀπὸ ξύλου, τὴν ὁποίαν
ὁμῶς διεκόσμησε τόσον πλουσίως, ὥστε θὰ
ἐνόμιζε τις ὅτι εἶνε μαγικὸν παλάτιον.

Τοὺς τοίχους πέριξ ἐκάλυπτον ὑφά-
σματα λεπτὰ χρυσοποίκιλτα, διατεταγ-
μένα μὲ μεγάλην καλαισθησίαν· ἀναριθ-
μητοὶ πολυέλαιοι καὶ κηροστάται ἀντα-
νέκλων τὸ φῶς τῶν εἰς μυρίους καθρέ-
πτας ἄνθη δὲ καὶ φυλλώματα, μὲ τέ-
χνην τοποθετημένα, συνεπλήρουν τὸ θαυ-
μάσιον τοῦτο σύνολον.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Αὐτοκρά-
τωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἔφθασαν ἐν
πομπῇ εἰς τὴν Πρεσβείαν. Ἐκεῖ τοὺς
ὑπεδέχθησαν ὁ Πρίγκηψ καὶ ἡ Πρίγκη-
πισσα, οἱ ὁποῖοι ὁδηγοῦν τὰς Αὐτῶν
Μεγαλειότητας ἀνὰ τὸν κήπον, ὅπου
ὁρχήστρα διεσπαρμέναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ
τάς πρᾶσιās, διακύνουν τὰς φαιδράς τῶν
μελωδίας· κατόπιν ἀπὸ ἐν τεχνητὸν
σπήλαιον ἐξέρχεται μία Νηρηΐς καὶ
προσφωνεῖ τοὺς Ἡγεμόνας· κατόπιν,
παρὰ τὴν εἰσόδον ἐνὸς Ναοῦ τῆς Δόξης,
ἄλλα μυθολογικὰ καὶ ἀλληγορικὰ πρό-
σωπα τοὺς ἐγκωμιάζουν δι' ἄσπρατων,
ἐν ᾧ αἱ μουσικαὶ τονίζουν ὕμνον θριαμ-
βευτικόν. Ἐπὶ τέλους εἰσέρχονται εἰς
τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ἐδῶ, χίλια πεντακκῶσια πρόσωπα χο-
ρεύουν ἢ περιπατοῦν, ἀποθαρσύνοντα
τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν
τῆς αἰθούσης. Ὁ Ἐκτωρ καὶ μερικοὶ
ἄλλοι ἀκόλουθοι, συνώδευον τὸν Ναπο-
λέοντα καὶ τὴν Μαρίαν-Λουίζαν εἰς τὸν
χορὸν καὶ εἰσεχώρησαν μετ' αὐτῶν εἰς
τὴν μεγάλην αἰθουσαν, μολοντί· ὁ Αὐ-
τοκράτωρ τοὺς εἶπεν ἀπαλλάξῃ πάσης
ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον θὰ ἐξενίζετο ὑπὸ τοῦ
πρέσβεως. Ὡς ἐκ τούτου εἶχον πᾶσαν
ἐλευθερίαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς αἰθούσης,
διὰ νὰ πολυάουσιν καὶ τὰς ἄλλας διασκε-
δάσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἑορτὴ παρεῖχεν
εἰς τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ Ἐκτωρ λοιπὸν ἐξῆλθε πάλιν εἰς
τὸν κήπον, μόλις δὲ ἔκαμιν ἐκεῖ ὀλίγα
βήματα, συνήντησε νεαρὰν κόρην, σχε-
δὸν ὁμήλικά του, τὴν ὁποίαν συνώδευεν
ὁ πατήρ της. Ἐκύτταζε μὲ ζηλότυπον
ὄμμα τὰ ζεύγη, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τοὺς ἡ-
γούς τῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁρχήστρας, ἐ-
χώρευον ἔξω ἐπὶ τῆς γλῶσσης.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Ἐκτωρ καὶ ἡ νεᾶνις
ἀνεμίχθησαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν χορευ-
τῶν· κατόπιν, ἄφ' οὗ ἡ καθρίλεια ἐτε-
λείωσεν, ἡ νεαρά ἀγνωστος, ἡ ὁποία
δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ
τὴν Αὐτοκράτειραν, ἐξέφρασε πρὸς τὸν
καθαλλέρον τῆς τῆς ἐπιθυμίας νὰ ὑπά-
γουν «νὰ ρίψουν μιὰ ματιὰ» καὶ εἰς τὴν
αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, ὅπου ὑπῆρχε μία
ἐξέδρα διὰ τοὺς ἡγεμόνας, ὥστε νὰ μὴ
ἀναμειγνύωνται μὲ τὸ πλῆθος καὶ νὰ εἶνε
ὁρατοὶ εἰς ὅλην τὴν ὁμήγυριν.

Ἦτο μεσονύκτιον· ὁ χορὸς εὐρίσκειτο
εἰς ὅλην τὴν τῆς ἀκμῆν. Εἰς τὸν κήπον
τὰ φαιδρὰ ζεύγη ἐκυκλοφόρουν ὑπὸ τὸ
γλυκὺ φῶς τῶν λαμπτήρων καὶ τῶν φα-
νῶν, τῶν ἀνηρτημένων κατὰ μακρὰς σει-
ράς ἀπὸ τὰ δένδρα. Εἰς τὴν αἰθουσαν
ἡ ὁρχήστρα ἔδιδε τὸ σύνθημά μιᾶς
«σκωτσέζας» (ὁ χορὸς οὗτος ἦτο πολὺ
τοῦ συρμού κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην)·
ὅλοι δὲ ἀπεθαύμαζαν τὴν κάλλονήν καὶ
τὴν χάριν τῆς βασιλισσῆς τῆς Ὀλλαν-
δίας Ὁρτενσίας, θυγατρὸς τῆς Αὐτο-
κρατείας Ἰωσηφίνης.

Ἐξαφνα μία φωνὴ ἀντηχεῖ, φωνὴ
τρομερά:

— Φωτιά!

Εἰς διάστημα τριῶν λεπτῶν ἡ φλόξ
ἡ ὁποία μετεδόθη ἀπὸ ἐν κήριον εἰς τὰ
παραπετάσματα ἐνὸς παραθύρου, ἐπρο-
χώρησε μ' ἐκπληκτικὴν ταχύτητα καὶ
περιέβαλεν ὁλόκληρον τὸν λεπτὸν διάκο-
σμον τῆς αἰθούσης. Εἰς μάτην οἱ ἀξίω-
ματικοὶ ἀπέσπων καὶ κατεπάτουν τὰ
πυρπολούμενα παραπετάσματα· δὲν κα-
τόρθωσαν νὰ σταματήσουν τὴν πρόδον
τῆς πυρκαϊᾶς. Οἱ προσκεκλημένοι ὥρ-
μησαν ἐν συγχύσει καὶ ἀταξίᾳ πρὸς
τάς ἐξόδους, αἱ ὁποῖαι ὅσον εὐρεῖαι καὶ
ἂν εἶνε, γίνονται στεναὶ εἰς τοιαύτας
περιστάσεις. Συνωθοῦνται, συσφίγγον-
ται, πνίγονται... Αἱ γλώσσαι τοῦ
πυρὸς διώκουν μανιώδεις τὸ παραζα-
λισμένον καὶ ἔμφοβον πλῆθος· ὁ ὁ-
ρὸς εἶνε ἀπερίγραπτος. Αἱ μητέρες ἀ-
ναζητοῦν τὰ τέκνα τῶν, τὰ φωνάζουν·
οἱ σύζυγοι ἀναζητοῦν τὰς συζύγους τῶν·
φρικώδης σκηνή, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ποτε,
ἐξ ὅσων τὴν εἶδον, θὰ ἠδύνατο νὰ λη-
σμονήσῃ!..

Πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύθη ὅτι πρόκει-
ται περὶ συνωμοσίας καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ
τῆς φρουρᾶς περιστοιχίσαν τὸν Ναπο-
λέοντα. Ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἔλαβε
τὴν ψυχραιμίαν του κατὰ τὴν φοβεράν
ἐκείνην ὥραν. Πρὸ ὀλίγου εἶχε καταβῇ
ἀπὸ τὴν ἐξέδραν, ἀφήσας ἐκεῖ τὴν Αὐ-
τοκράτειραν. Ἀναβαίνει πάλιν, τὴν ἀρ-
πάζει καὶ ὁρμᾷ ἔξω διὰ τοῦ κήπου. Τὴν
ὁδηγεῖ εἰς τὸ ὄχημά της, τὴν ἀναδιβά-
ζει, κάθηται πλησίον της διὰ νὰ τὴν ἐμ-
ψυχώσῃ, τὴν συνοδεύει ἐπ' ὀλίγον καὶ
ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ θέατρον τῆς κα-
ταστροφῆς.

Μόλις ἠκούσθη ἡ πρώτη ἐκείνη κραυ-
γὴ «Φωτιά!» ὁ Ἐκτωρ ἔδραξε τὴν
χεῖρα τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν συνώδευε.

— Γρήγορα, γρήγορα, δεσποινίς, τῇ
εἶπεν· ἐμπιστευθήτε εἰς ἐμὲ καὶ ὁά σας
σώσω!

Ἀλλ' ἐκείνη, καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ
τρόμου, ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ἂν οἱ πόδες
τῆς εἶχον καρφωθῇ ἐπὶ τοῦ πατώματος.

— Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα! ἐπανέ-
λαβεν ὁ Ἐκτωρ, προσπαθῶν νὰ τὴν σύ-
ρῃ διὰ τῆς βίας· ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον, θὰ
εἶνε ἄργα.

— Ὁχι! Ὁχι! ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις,
ἀναλαβούσα τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης,
ἀλλ' ὁμιλοῦσα μὲ φωνὴν περίτρομον καὶ
διακεκομμένην. Ὁχι, σὰς λέγω· δὲν
θέλω νὰ φύγω. Ὁ πατέρας μου! Ποῦ
εἶνε ὁ πατέρας μου; Δὲν φεύγω χωρὶς
τὸν πατέρα μου!

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν αἰθουσαν, εἶ-
πεν ὁ Ἐκτωρ· ἂς ἐξέλθωμεν. Θὰ τὸν
εὕρωμεν ἔξω.

[Ἐπετα συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12 Φεβρουαρίου

ΠΑΡΧΕΙ ὡ-
ραιότερον, ποι-
ητικώτερον,
συγκινητικώ-
τερον, ἀπὸ τὴν
φιλανθρωπίαν,
ὅταν ἐνασκήται ἀ-
πὸ παιδιά; Ὑπάρ-
χει θέαμα κατανυ-
κτικώτερον ἀπὸ παιδιά,
εὐεργετοῦντα καὶ ἀνα-
κουφίζοντα δυστυχεῖς;
Ὑπάρχουν γονεῖς εὐ-
τυχέστεροι, ἀπὸ ἐκεῖ-
νους, οἱ ὁποῖοι συνή-
θισαν ἐνωρίς τὰ τέκνα
τῶν εἰς τὴν εὐποιάν, διδάξαντες αὐτὰ
νὰ χρησιμοποιοῦσιν ὅ,τι διαθέτουν ἀπὸ
τώρα, — καὶ χρόνον καὶ χρήμα καὶ ἐνέρ-
γειαν, — διὰ νὰ ἐλαττώσουν ὅσον ἡμπο-
ροῦν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δυστυχίαν καὶ ἀ-
θλιότητά;

Σήμερον ἀκριβῶς ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ
ἐπισκεθῶ μίαν φιλικὴν μου οἰκογένειαν,
ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ παιδιά. Ποτὲ δὲν
θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον πα-
ρουσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅταν
εἰσῆλθα εἰς τὸ εὐρὺ δωμάτιον τοῦ ἰσο-
γείου, ὅπου συνήθως συναθροίζεται ἡ οἰ-
κογένεια. Ἦσαν ὅλοι ἐκεῖ καὶ ἐργάζον-
το. Ἡ μήτηρ, αἱ δύο θείαι καὶ μία φί-
λη τῶν, ἔκοπτον καὶ ἔρραπτον ἀσπρόρ-
ρουχα διὰ μεγάλους. Τὰ παιδιά, — τρία
κοράσια, ἀπὸ δεκαπέντε ἕως ἑνδεκα ἑ-
τῶν, — ἐδοῦν τὰς κυρίας καὶ ὑπὸ τὴν
ὁδηγίαν τῶν ἔρραπτον φορέματα διὰ μι-
κρούς. Καὶ ὅλοι ἐεργάζοντο μὲ τόσῃν
σπουδῇ, ὡς νὰ σου ἔλεγαν:

— Κάμνομεν γρήγορα, διότι ἡ δυστυ-
χία δὲν περιμένει. Οἱ γυμνοὶ καὶ ριγούν-
τες μᾶς φωνάζουν νὰ τοὺς ἐνδύσωμεν
καὶ νὰ τοὺς θερμάνωμεν. Καὶ σπεύδο-
μεν νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν φωνὴν αὐ-
τῇ, ἡ ὁποία σπαράσσει τὰς καρδίας μας.
Καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν ἦτο ἀπο-
τυπωμένος ὁ οἰκτὸς καὶ ἡ θλίψις. Ἀλλ' ἡ
ἐλπίς, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐθεράπευον
ἀνάγκας πραγματικὰς καὶ ἐπείγουσας,
ἔδιδε δύναμιν καὶ γοργότητα εἰς τὰς χεῖ-
ρας τὰς μικράς, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαβον τὸ
μέγα ἔργον. Ἡ θλίψις, τὴν ὁποίαν μᾶς
προξενεῖ ἡ ὅσα τῆς δυστυχίας, γίνεται
ὀλιγωτέρα, μόνον ὅταν κάμνωμεν ὅτι
ἡμποροῦμεν διὰ τοὺς δυστυχεῖς.

Δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω διὰ
ποίους ἦσαν τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα. Ἡ-
ξεύρω ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὑπάρχουν
εἰς τὰς Ἀθήνας χιλιάδες ἀνθρώπων δυ-
συχῶν, — γυναικῶν καὶ παιδίων προπάν-
των, — προσφύγων, οἱ ὁποῖοι στεροῦνται
τὸ πᾶν... Ἀλλ' οὔτε νὰ ἐνθαρρύνω
δι' ἐπαίνων τὴν ἐργασίαν ἐκείνην τὴν
σύντονον εἶχα καμμίαν ἀνάγκην! Εἰς
τὰς καρδίας τῶν παιδίων ἐκείνων ἦτο
ριζωμένη βαθύτατα ἡ ἰδέα τοῦ καθήκον-
τος, τὸ ὁποῖον εἶχον, πλοῦσια αὐτὰ καὶ
ισχύοντα, νὰ εὐεργετήσουν τοὺς πτωχοὺς.

Καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι, ἂν ὅλοι αἱ οἰ-
κογένειαι καὶ ὅλα τὰ παιδιά ἐφέροντο
κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἂν ὅλοι αἱ πλού-
σιαι οἰκίαι μετεβάλλοντο δι' ὀλίγας ἡ-
μέρας εἰς ἄγρια ἐργαστήρια, ὅπως αὐτὸ
τὸ ὁποῖον ἐβλεπα, οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοί
μας δὲν θὰ ἦσαν πλέον τόσον δυστυχεῖς...

Ἀδελφοί μου.

Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου περὶ ἓνα παι-
δάκι πτωχὸν καὶ ρακένδυτον, ὡς δέκα
ἐτῶν, μὲ κατὰμαυρα μάτια καὶ μαλλιά,
καὶ μὲ παλῆα κρητικὰ ὑποδήματα.
Ἐξ αὐτῶν ἐνόησε τὴν πατρίδα του
καὶ τὴν προέλευσίν του ὁ μικρὸς Τάκης

καὶ στραφεὶς ἀμέσως πρὸς τὴν μητέρα
του, ἀνέκραξε:
— Μαμμά! μαμμά! ἰδὲς ἓνα γυ-
ναῖκα ὁ παῖς οὗ!

Ἄν δὲν σοῦ εἶνε δυνατόν νὰ γαπήσῃς
τὸν πλησίον σου, ὅσον καὶ τὸν ἑαυτὸν
σου, ἀγάπησέ τον τοῦλάχιστον κατὰ τὸ
ἥμισυ. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τόσον πολὺ
τὸν ἑαυτὸν τῶν, ὥστε καὶ ἡ ἡμισεία ἀ-
γάπη, θὰ εἶνε διὰ τὸν ἄλλον ἀρκετὴ.

Φ.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

Ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἄνεμον τῆς ἐρή-
μου, γυνὴ ὠχρὰ καὶ ἰσχνὴ ὠδοπορεῖ μίαν
ἡμέραν, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν υἱὸν
της, παιδίον μελαγχολικὸν καὶ ἀδύνατον.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἐξηντηλέμενοι ἀπὸ
τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐπέμενε νὰ δώσῃ
εἰς τὸ τέκνον τῆς ἐν μικρὸν, πολὺ μί-
κρον τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὁποῖον ἔκρατε
εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρά της. Ἀλλ' ὁ
μικρὸς ἤρνετο νὰ το λάβῃ καὶ ἔλεγε:

— Ὁχι! ἐγὼ ἔφαγα χθὲς, μητέρα.
Σήμερον πρέπει νὰ φάγῃς καὶ ἐσύ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήλθε πλησίον
τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν ἐν παιδίον ὁ-
δοποροῦν καὶ αὐτὸ διὰ τῆς ἐρήμου. Ἦτο
ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον. Ἡ ξανθὴ
τοῦ κόρυ καὶ προπάντων οἱ γαλανοὶ τοῦ
ὀφθαλμοῦ διέχυνον λάμψιν οὐρανίαν.

Ἐστάθη, ἤγγισε μὲ τὴν κρινόλευκον
χεῖρα τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ εἶπεν:

— Εἰμπορεῖτε νὰ φάγητε καὶ οἱ δύο.
Αὐτὸς ὁ ἄρτος οὐδέποτε θὰ ἐξαντληθῇ,
διότι αὐτὸ εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Ἐπουρα-
νίου μου Πατρὸς!

Καὶ ἐμειδία· ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μούς του ὑπῆρχον δάκρυα οἴκτου καὶ εὐ-
σπλαγχνίας. Μία τῶν λαμπρῶν τούτων
σταγόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀντανέκλυντο
οἱ οὐρανοὶ ὁλόκληροι, ἐπεσεν ἐπὶ τῆς
ἄμμου τῆς ἐρήμου. Καὶ ἀμέσως ἡ ἄμ-
μος ἐκαλύφθη ἀπὸ γλῶσση, ἡ δὲ γλῶσση
ἀπὸ ἄνθη λευκά, ὅμοια μὲ ἀστέρας.
Οὐδεμίαν ἀνοιξὶς ἕως τότε εἶχεν ἴδῃ νὰ
θάλλουν παρόμοια ἄνθη!

Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Χριστὸς καὶ
τὰ ἄνθη αἱ μαργαρίται. Ὅσῳ δὲ ὀρέπετε
μαργαρίτας, νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸ θεῖον
καὶ εὐσπλαγχνικὸν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἀν-
τιπροσωπεύουν!

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

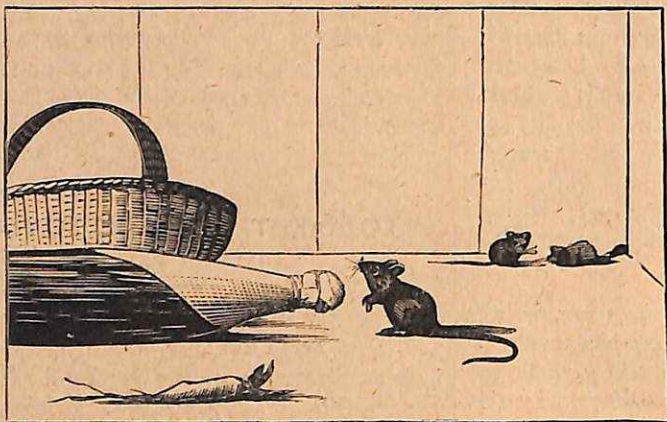
Ἔχετε, εὐτυχὴ παιδιά,
ἀδελφοὺς τοὺς δυστυχεῖς,
ἐπειδὴ ἡ ἀλαζωνεία
ἀδῆς εἶνε τῆς ψυχῆς.

Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Η ΣΑΜΠΑΝΙΑ

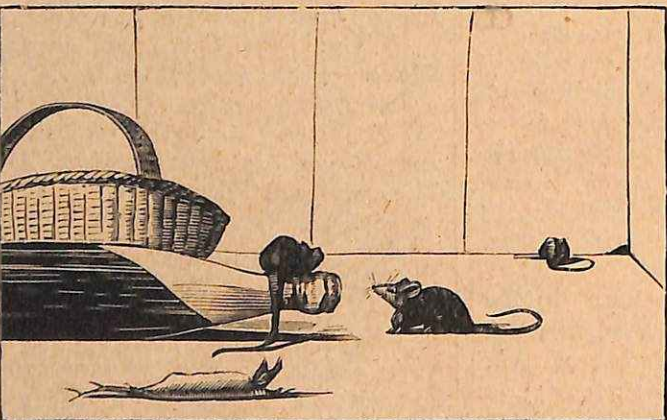
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΡΕΙΣ

Πρόσωπα : Τρεις πορτικαί. — Βωδόν πρόσωπον : Μία φίλη σαμπάνιας.
 Η Σκηνή : εἰς τὸ κελλάρι.

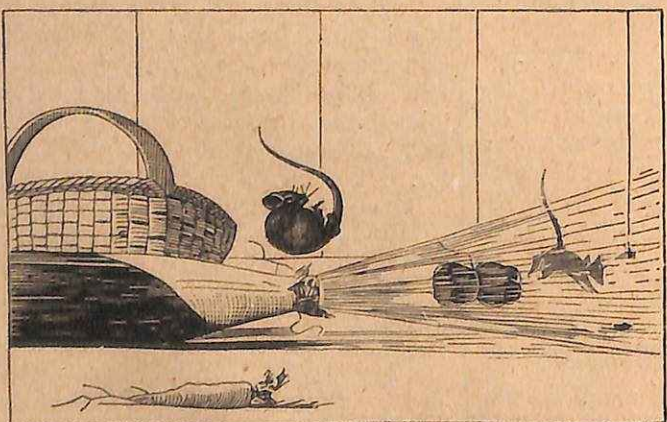
ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Α' Πορτικαί. — Αὐτὴ ἡ μποτίλια, παιδιά, θὰ ἔχη μέσα λάδι. Ἐτσι μὴ μωρίζεται! . . .
 Β' Πορτικαί. — Ἐτσι αἱ;
 Γ' Πορτικαί. — Ἐμπρὸς λοιπὸν! εἰς ἔργον!

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Α' Πορτικαί. — Ἐλᾶτε νὰ βγάλωμεν πρῶτα τὸν φελόν . . . Ἐλᾶτε!
 Β' Πορτικαί. — Ναί, ναί, γρήγορα!
 Γ' Πορτικαί. — Ἐρχομαι κ' ἐγώ, παιδιά! (Τὰ δόντια εἰς ἐνέργειαν).

ΠΡΑΞΙΣ Γ' (εἰς τὸν ἀέρα).

Α' Πορτικαί. — Μωρέ! Καλὲρ αὐτὸ ἢ τὸν ἡραίστειο! . . . ὁ Βεζούβιος!
 Β' Πορτικαί. — Ὁθαύων! . . . — Γ' Πορτικαί. — Μπουρλότο!
 (Ἡ φίλη μένει κατὰπληγτος, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν).

ΤΟΥ ΚΟΥΝΕΛΙΟΥ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Μιὰ φορὰ μὲς 'ς τὸ λειβάδι, μὲς 'ς τὸ χόρτο τ' ἀπαλό, Ἐπιδουῖς ἕνα κουνέλι γύρω, γύρω σὺν τρελλό.
 Γιατὶ ἐβλεπ' ἕνα γέρο βάτραχο νὰ το θωρῇ.
 Καὶ 'ς τὸ κάθε πηδῆμά του νὰ θαυμάζῃ, νὰ πορῇ.
 Σὺν κουράστεικε λιγάκι τὸ κουνέλι, τὸν 'ρωτᾷ:
 «Πῶς τὰ βροῖσεις, βάτραχέ μου, τὰ πηδημάτά μου αὐτά;»
 — «ὦ! περίφημα! τοῦ λέγει τότε 'εκείνος, «κι' ἀπορῶ,
 «Πῶς ἔμπορεῖς μὲ τέτοια χάρι νὰ πηδᾷς τόσον καιρὸ.»
 Μὲ τὰ γέλια τὸ κουνέλι 'πῆρε θάρρος νὰ τοῦ 'πῇ
 Χίλια ψεύματα καὶ μύθους, τέλος δὲ χωρὶς 'ντροπῇ
 Εἶπεν:

«Α, κύρ βάτραχέ μου! σ' ἤθελα ἕνα πρωῒν.
 «Ποῦ κατέβαινα 'ς τὸν κάμπο σὺν σαίτ' ἀπ' τὸ βουνό.
 «Κ' εἶδα ἐξαφνὰ 'μπροστά μου μιὰ μεγάλην ἐκκλησιά.
 «Ποῦ μ' ἐμπόδιζε τὸν δρόμον, νάδλεπες μιὰν πηδηξιά
 «Ποῦκαμα, καλὲ μου 'φίλε, μιὰν μόνη καὶ καλὴ
 «Καὶ πῶς πέρασ' ἀπὸ πάνω σὺν νὰ ἤμουνα πουλί.
 «Εἰς τὴν κορυφὴ μονάχα τοῦ 'ψηλοῦ καμπαναριοῦ
 «Ἐτσογγράνισα τὸ νύχι τοῦ δεξιοῦ μου ποδαριοῦ.
 «Τώρα πῶς θὰ τ' ὀνομάσῃς τέτοιο πηδῆμα;

— Λαμπρό.»

Εἶπε ὁ βάτραχος, «καὶ μόνο νὰ 'ξηγήσω δὲν ἔμπορῶ,
 «Πῶς, εἰς τέτοιο, μικρὸ σῶμα, ὅπου ἔχεις σὺ, χωρεῖ
 «Μιὰ ψευτιά τόσο μεγάλην, τέτοια ἀπίστευτη, χονδρὴ!»
 Τὸ κακὸ κουνέλι τότε βουτηγμὴν 'ς τὴν 'ντροπῇ
 Εἰς τὰ λόγια τοῦ βατράχου δὲν εὐρῆκε, τί νὰ 'πῇ.
 Κ' ἐπρωτίμηνε νὰ φύγῃ μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
 Καὶ νὰ μὴ ξαναμιλήσῃ πιά μὲ τέτοια καυχησιά.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 55).

«—Ὁχι! ὄχι! δὲν θέλω πειά! Νὰ γυρίσωμε σπίτι!
 «Ἡ Ρούσα ἐγέλασε.
 «—Μὰ ξεύρεις, καϊμένη, κάτι τί; Ἐξέχασα τὸ δρόμο!
 «—Τί; ἐξέχασες τὸ δρόμο; Εἶνε δυνατόν; λοιπὸν ἔχα-
 ὀηχαμεν;

«—Πῶς ἐχαθῆκαμεν; Δὲν χάνεται κανεὶς μὲ τὸ νὰ πε-
 ράσῃ μιὰ νύκτα εἰς τὸ δάσος. Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ φο-
 βησιάρικα καὶ χαϊδευμένη!

«—Ἐγὼ χαϊδευμένη; Μὰ ἐσύ δὲν ἔλεγες πρωτῆτερα
 ὅτι ἡ μητέρα μου μὲ μεταχειρίζεται μὲ αὐστηρότητα καὶ δὲν
 μου κάμνει ἐκεῖνο ποῦ θέλω;»

«Ἡ Ρούσα δὲν ἀπήντησε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γελᾷ.
 «—Ρούσα, σὲ παρακαλῶ! Ρούσα, προσπάθησε νὰ βρῇς
 τὸ δρόμο νὰ φύγωμε!

«—Ὁχι! ἐγὼ εἶμαι καλὰ ἐδῶ. Τρελὴ εἶμαι, νὰ γυρίσω
 τώρα 'ς τὸ σπίτι γιὰ νὰ μού της βρέξῃ ἡ γρηά;

«—Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ γυρίσω, Ρούσα. Πήγαίνε με, σὲ
 παρακαλῶ!»

«Ἀλλ' ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ.
 «—Ἀσχημα φέρεσαι, Ρούσα! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ ἔλθω.
 Ἐσύ μὲ παρέσυρες, ἐσύ μοῦ εἶπες . . .

«—Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε νὰ μ' ἀκούσῃς!
 «—Ρούσα! . . . Ρούσα! . . .

«—Τί θέλεις ἐπὶ τέλους; Ξεφορτώσου με! Ὅταν κα-
 νεὶς δὲν ἀκούῃ τὴν μητέρα του, πρέπει νὰ τα περιμένῃ
 ὅλα! Ὅταν ἔρχεται κανεὶς εἰς τὸ δάσος χωρὶς ἄδειαν, καὶ
 θὰ χαθῇ, καὶ θὰ ξενυχτίσῃ, καὶ μάλιστα μπορεῖ νὰ τον φάγῃ
 καὶ ὁ λύκος!

«—Ὁ λύκος! εἶπα κατατρομαγμένη
 καὶ ἔτρεξα νὰ κρυθῶ σιμὰ της. Ἀλλ' ἐκεῖνη μὲ κακίαν ἀπεμακρύνθη. . . Ὁ
 λύκος! Μὰ δὲν εἶπες, Ρούσα, πῶς δὲν
 ἔχει πειὰ λύκους;

«—Μὲ τὸ νοῦ σου πάντα! Για ἄ-
 κουςε λιγάκι, σὲ παρακαλῶ!

«Χοῦ! χοῦ! χοῦ!»
 «Μιὰ τέτοια φωνὴ ἀντηχοῦσεν ἀπὸ
 τὰ βάθη τοῦ δάσους.

«Τὸ καλὸν ρυάκι ἔλεγε: «φύγε γρή-
 γορα, Ἀσπρούλα!» ἀλλὰ ἡ ἡχώ ἐπα-
 νελάμβανεν τὴν φωνὴν τοῦ λύκου:

«Χοῦ! Χοῦ! Χοῦ!»
 «—Ἐρχεται! ἔρχεται! ἔλεγεν ἡ
 Ρούσα! ἀκούς; χοῦ! χοῦ! χοῦ! Θὰ
 φάγῃ τὴν Ἀσπρούλαν! Ὁ λύκος τρώει
 τὰς γιδούλες ποῦ ἔρχονται εἰς τὸ δάσος
 χωρὶς τὴν μητέρα τους!

«Χοῦ! Χοῦ! Χοῦ!»
 «—Μὰ θὰ με ὑπερασπισθῇς, Ρούσα.
 Ἐσύ ἔχεις μεγάλα κέρατα!

«—Ναί, ἔχω! ἀλλὰ ἂν νομίζῃς ὅτι
 θὰ τα κουράσω γι' ἀγάπη σου, εἶσαι
 πολὺ ἀπατημένη. . . Θὰ σε ἀφήσω
 ἐκεῖ, καὶ ἐνῶ θὰ σε τρώγῃ ὁ λύκος,
 ἐγὼ θὰ φύγω καὶ θὰ σωθῶ.

«—Χοῦ! Χοῦ! Χοῦ!»
 «—Κακὴ Ρούσα!

«—Κακὴ ἡ Ρούσα! ἔτσι αἱ; Καὶ
 ἔπειτα ἤθελες νὰ τα βάλω μὲ τὸ λύκο
 γιὰ νὰ σε σώσω! Καλὰ λοιπὸν! Ἀν-
 τίο! Ἐγὼ φεύγω.

«—ὦ, μὴ! λυπήσου με, καλὴ μου
 Ρούσα!

«—Ὁχι, ὄχι! ἐγὼ δὲν εἶμαι καλὴ·
 εἶμαι κακὴ Ρούσα. Ἀντίο! Ἀν σε φάγῃ
 ὁ λύκος, θὰ εἶσαι καλὰ φαγωμένη!»

«Καὶ ἔφυγεν ἡ παληόγίδα, τόσω γρή-
 γορα, ὥστε δὲν ἤμπορεσα νὰ ἰδῶ κατὰ
 ποῦ ἐπῆγε.

«Ἡ φωνὴ τοῦ λύκου ἐπλησίαζεν ὁ-
 λονέν:

«Χοῦ! Χοῦ! Χοῦ!»
 «Ἐκαμα νὰ φύγω! ἀλλὰ δὲν ἤμπο-
 ροῦσα! ἐφοβοῦμην πολὺ τὰ πόδια μου
 ἔτρεμαν, ἀδύνατον νὰ περιπατήσω ἢ νὰ
 σταθῶ. Ἐπеса κατὰ γῆς ὡς νεκρά.

Μολοντοῦτο, ἂν καὶ ἤξευρα ὅτι ἡ μη-
 τέρα μου ἦτο πολὺ μακριά, ὥστε νὰ με
 ἀκούσῃ, ἤρχισα ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν μου
 νὰ φωνάζω: «Μάνα μου! μάνα μου!
 βοήθεια! ὁ λύκος! ὁ λύκος!»

Μόνον τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο οὐρλιασμα:
 χοῦ! χοῦ! χοῦ! μοῦ ἀπεκρίθη. . . καὶ
 ἀπὸ πολὺ πλησίον τώρα. Δύο μάτια πύ-
 ρινα ἔλαμψαν εἰς τὸ σκότος. . . Ἦτον
 ὁ λύκος!

«Ἐξαφνὰ, ἤκουσα ποῦ ἐσείσθησαν ὁ-
 λὰ μου οἱ κλάδοι τῶν θάμνων καὶ μία
 γίδα—ἄλλῃ ἀπὸ τὴν Ρούσαν,— ὤρμησε
 κατὰ τοῦ λύκου, προβάλλουσα τὰ κέρα-
 τα. Δὲν ἤξευρω τί συνέβη κατόπι. Εἶχα
 λιποθυμήσῃ.

«Ὅταν συνήλθα, τὸ δάσος ἐφωτίζετο
 ἀπὸ τὴν σελήνην. Ὁ κακὸς λύκος δὲν
 ἦτο πλέον ἐκεῖ καὶ ἡ μητέρα μου μ' ἐ-
 φιλοῦσε τρυφερώς.

«Δὲν μ' ἐμάλωσε καθόλου. — Εἶσαι
 εἰς κατάστασιν νὰ περιπατήσῃς, Ἀ-
 σπρούλα; μοῦ εἶπε. Ἄν εἶσαι, ἔλα νὰ
 φεύγωμε γρήγορα! γιατί ὁ λύκος ἔμπορεῖ
 νὰ ξαναγυρίσῃ».

«ὦ, ἤμποροῦσα νὰ περιπατήσω, εὐ-
 τυχῶς! Ἐξήλθομεν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ
 κατέβημεν τὸν λόφον τροχάδην. Καθὼς
 ἐπλησίαζαμεν εἰς τὸ
 σπίτι, ἀπαντήσαμεν
 τὴν κυρίαν Μίλχ μὲ
 τὰ κορίτσια της, ποῦ
 ἤρχοντο νὰ μας εὐ-
 ρουν. Ἐδειξαν μεγά-
 λην χαρὰν ὅταν μᾶς
 εἶδαν, ἀλλὰ καὶ ὅλοι
 ἤρχισαν νὰ με μαλώ-
 νουν. «Κακὴ, κακὴ
 Ἀσπρούλα!» ἔλε-
 γαν. Ἀπεναντίας δὲν
 ἤξευραν πῶς νὰ χαί-
 δεύσουν καὶ νὰ περι-
 ποιηθοῦν τὴν μητέρα
 μου! «Ἡ καϊμένη ἡ
 Εὐμορφούλα! ἐπῆγε
 νὰ εὕρῃ τὴν θυγατέρα
 της. Εὐγέ της! Καὶ
 πρέπει νὰ ἐκτυπήθη-
 κε μὲ τὸ λύκο! . . .
 Ἰδέτε πῶς εἶνε αἵμα-
 τωμένη».

«Καὶ πραγματικῶς
 ὑπῆρχαν αἱμὰ ἐπά-
 νω εἰς τὸ λευκόν της
 φόρεμα! ὅταν τὰ εἶδα,
 ἤρχισα νὰ κλαίω! Ἀλ-
 λά ἡ καλὴ μου μητέρα
 μ' ἐφίλησε διὰ νὰ με
 παρηγορήσῃ καὶ μοῦ
 εἶπε: «—Δὲν εἶνε τί-
 ποτε! μὴν κλαῖς, Ἀσπρούλα, μὴν κλαῖς!»

«Μ' ἔκλεισαν εἰς τὸν σταῦλον καὶ ἐ-
 περιποιήθησαν τὰ τραύματα τῆς μητέρας
 μου. Ἀλλὰ τὸ πρῶτὸν τὸ κατὰμαυρον κε-
 φάλι της εὐρέθη ξεθωριασμένον. Ἀπὸ τὴν
 λύπην της καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, αἱ μαῦ-
 ραι τρίχες τῆς μητέρας μου εἶχαν γίνῃ
 στακτερές!.

«Δὲν ἐξαναεῖδα πλέον τὴν Ρούσαν.
 Ἡ κυρία της τὴν ἐπώλησε τὴν ἰδίαν ἐ-
 ζῶν ἐφυγεν ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου κανεὶς,
 σὲ βεβαίῳ, μὰ κανεὶς δὲν το ἐλυπήθη.

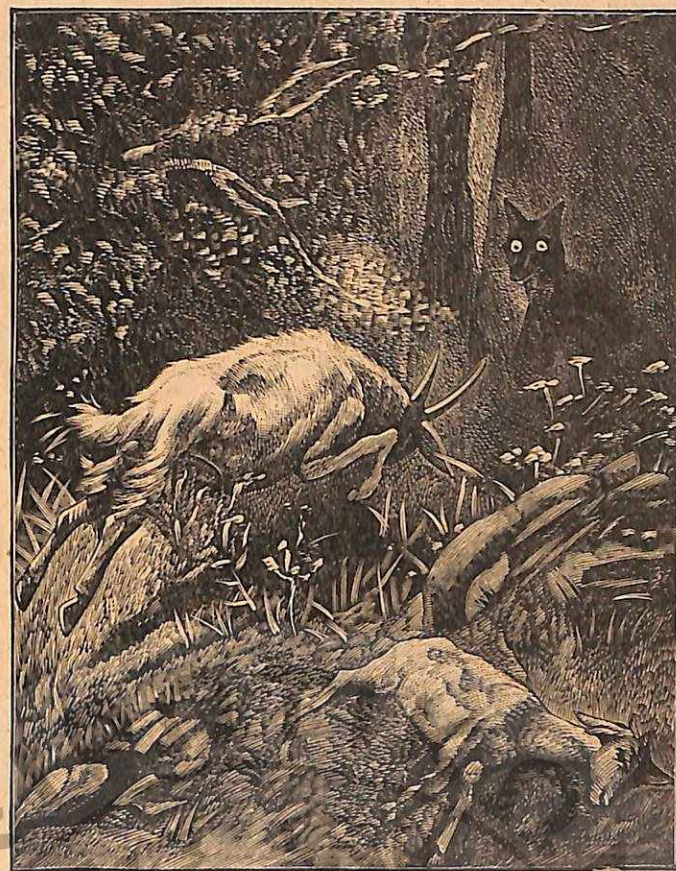
«Τὸ τρομερὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον μ' ἐ-
 κάμε φρόνιμον διὰ κάμποσον καιρὸν. Ὁ-
 λίγον ἔλειψε νὰ φαγωθῶ! εἰμπορεῖ νὰ
 εἰπῇ κανεὶς ὅτι ἤμουν εἰς τὸ στόμα τοῦ
 λύκου καὶ ὅτι ἡ μητέρα μ' ἔδωκεν ἔξω.

Καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἐκύτταζα τὸ κεφάλι
 της, τὸ ὅποιον ἐξ αἰτίας μου εἶχεν ὁ-
 σπρίσῃ παράκαιρα, ἡ συνείδησίς μ' ἔτυ-

πτε φοβερά καὶ ὠρμιζόμην ἀπὸ μέσα μου
 ὅτι ποτέ, ποτέ πλέον δὲν θὰ ἐπροξενούσα
 λύπην εἰς τὴν καλὴν μου μητέρα!»

Η'.

«Τὸ θέρος ἐκεῖνου τοῦ ἔτους ἦτο ἡ-
 πιώτατον, γλυκύτατον, καὶ ἕνα πλήθος
 ἐπισκέπται ἤρχοντο καθημερινῶς εἰς τὴν
 ἐξοχὴν μας. Διὰ τοῦτο ἡ κυρία Μίλχ
 ἀπεφάσισε νὰ δίδῃ καφε καὶ γάλα. Ἡ
 ιδέα της ἦτο πολὺ εὐτυχής, διότι ἅμα
 ἐγνώσθη ὅτι εἰς τῆς κυρίας Μίλχ ἐδί-

«Δύο μάτια πύρινα ἔλαμψαν εἰς τὸ σκότος.» (Σελ. 61, στήλ. α').

δετα καλὸν πρόγευμα, ὅλοι οἱ Βιενναῖοι,
 οἱ διερχόμενοι τὸ θέρος εἰς τὸ Βάδεν,
 τὴν ἐπεσκέπτοντο συχνότατα. Ἐποπθε-
 τησε λοιπὸν καθίσματα καὶ τραπέζια πέ-
 ριξ τῆς οἰκίας καὶ ἤρχισεν τὰς ἐργασίας
 της, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκέρδιζε λαμπρά.
 Ἐκτὸς τῶν γιδῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν, ἡ-
 γόρασε κατ' ἀρχὰς μιὰν ἀγελάδα, κα-
 τόπι δύο, κατόπι τρεῖς, τέσσαρας, ὁλό-
 κληρον ποίμνιον τελοσπάντων!

«Ὅταν ἦσαν λυταί, ἡ Ξανθὴ καὶ ἡ
 Μπίρμπιλω ἔτρεχαν καὶ ἐπεριτριγύριζαν
 τὰ τραπέζια, διὰ νὰ τὰς φιλοδώρουν οἱ
 ξένοι, ἢ τοῦλάχιστον διὰ νὰ τρώγουν
 αὐτὸ δὲν το ἔκαμε ποτέ! ἔλεγεν ὅτι μία
 καθὼς πρέπει γίδα, ποῦ ἔχει ἐξησφαλι-
 σμένην τὴν τακτικὴν της τροφὴν, δὲν
 πρέπει νὰ γίνεταί ζητιὰνα, καὶ μοῦ ἀ-
 παγόρευεν αὐστηρῶς νὰ πλησιάζω τὰ
 τραπέζια. Ἐγὼ ὑπήκουα,—τί νὰ κάμω;

—ή Ἑλληνική Σημαία με τὸν Οἰδίποδα Τύραννον, Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Δεσπότη καρδὸν Λεωνίδα καὶ Μάχηρ τοῦ Μαραθῶνος — ὁ Ἦρος Γαριβάλδης με τὸν Γενναίον Ἑλληνα, Γενναίον Ἑλληίδα καὶ Χალασμὸν Κόσμον — ἡ Μέδουσα με τὸν Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον (διὰ νῆαν ἀλλὰ εὐνοῦν ἂν θέλῃ, καὶ τὰ ὀνόματά των) — ἡ Κασταλλία Πηγή με τὸν Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας — ἡ Μικρὰ Μάγισσα με τὴν Μαύρην Θάλασσαν, τὸν Χალασμὸν Κόσμον καὶ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Λευκὴ Ἀρκτος με τὴν Χρυσὴν Βροχὴν, Βεελζεβούλ, Χαλασμὸν Κόσμον, Καρνάτιδα Παρθένον, Εὐτυχὴ Θνητὴν, Τίχ-Τάχ, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Οἰδίποδα Τύραννον, Τρακαρούναρ, Ναυτοπούλαρ, Καρδερίναρ, Ἀθιγανίδα, Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας καὶ Δάφνηρ — ὁ Φιλάδελφος με τὸν Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης — ἡ Δεσποινὴ Ἀδ με τὴν Καλλιτέχνηδα Διαβολίσκηρ, Ναυτοπούλαρ, Ἀρχιμυδὸν τὸν Μαθηματικὸν, Πολικὸν Ἀστέρ, Χιονισμένην Ὀδησοῦν καὶ Μινώταυρον — ἡ Ἀδρα τοῦ Φαλήρου με τὸν Χαλασμὸν Κόσμον — τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου με τὸν Ἀετὸν τῶν Ὁρέων — ἡ Νέα Ἑλλάς με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν — ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας με τὸν Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, με τὸν Χαλασμὸν Κόσμον, τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου καὶ τὴν Αἰχμαλωτὸν Χελιδόνα — ἡ Ἀκρόπολις με τὴν Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας, τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, τὴν Νέαν Ἑλλάδα, τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν καὶ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον — ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα με τὴν Μυροβόλον Ροδὴν, τὸν Σιδηρόδρομον τῆς Θεσσαλίας, Μικρὸν Πειρακτῆριον, Λύρα τοῦ Ἀριώτος, Εὐτυχὴ Θνητὴν, Ἀττικὴν Ἡμέραν, Πετρώδη Παραλίαν, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Χρυσάλλιδα — ὁ Ἦρος Γαριβάλδης με τὰς Παρθένους : Ἑλικωνίδα καὶ Καρνάτιδα με τοὺς Βασιλεῖς : Μενελάω καὶ Ταίτω — με τοὺς τοῦ Φαλήρου : Μαρίδα καὶ Καρχαρία καὶ με τὴν Ναυτοπούλαρ — ἡ Ὠραία Δορκὰς με τὴν Χρυσὴν Βροχὴν καὶ τὸν Βεελζεβούλ — ὁ Λέων τῆς Νεμέας με τὴν Ναυτοπούλαρ — ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης με τὸν Τίχ-Τάχ, τὸν Πειρασμένον Λύκον, τὸν Χαλασμὸν Κόσμον, Ἀττικὴν Νύκτα καὶ Μινώταυρον — ἡ Μικρὰ Φωσφοροπούλα με τὸ Μαντέϊον τῆς Δωδώνης | ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων με τὴν Καλὴν Ἀκρὰν, Περάσα, Κύμα τοῦ Εὐεΐνου, Μήδειαν, Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας καὶ Χρυσὴν Ἀκτίνα — ἡ Ἀνθισμένη Λυγαρία με τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, Καρδερίναρ καὶ Λευκὴν Πεταλούδα — ἡ Φίλερος Χελιδὼν με τὴν Αἰχμαλωτὸν Χελιδόνα καὶ τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου — ὁ Κορυβαίολος Ἐκτωρ με τὴν Ἡμέραν τῆς Ἑλευθερίας, Ναυτοπούλαρ, πρῶτον Ἀττικὴν Νύκτα, Χαλασμὸν Κόσμον καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα (ὡν ἐπεθύμει νὰ μάθῃ διὰ τῆς ἰδιαίτης ἐπιστολῆς καὶ τὰ ὀνόματά των) — ὁ Παταράχ με τὴν Μικρὰν Μάγισσαν καὶ με τὸν Ἀνδρείον Ἡπειρώτην — ἡ Πετρώδη Παραλία με τὴν Χρυσὴν Ἀμμονιδίαν — τέλος ὁ ἴσχυρος τῆς Ἑλευθερίας ζητεῖ νῆαν ἀλλὰ με ὅλους ἀνεξαρτέτως τοὺς συνδρομητὰς μου (!!!) ὥστε ὅσοι δέχονται ἅς του στείλουν τὰ τετραδιά των καὶ αὐτὸς θὰ στείλῃ ἐπίσης.

Ὅσοι δέχονται παραπέμπονται εἰς τὸν ἐν τῷ 6ῳ φυλλάδι δημοσιευθέντα Καταστημάτων, με τὴν παράκλησιν νὰ συμμορφωθῶν κατὰ γράμμα. Ἀν καὶ τώρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, διότι πλέον τῶν 100 τετραδίων, τὰ ὅποια ἐπέρσαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου, ὅλα ἦσαν τακτικώτατα.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — (Ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν, ἐλείψει χώρον). Ὁ Χιονισμένος Τυμφορηστὸς, ὁ ὁποῖος ἀσπάζεται τὸ Φω-

τοβόλον Τζόν, με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὸν Μ. Τσοῦβαλην, ὅτι ἡ ἀδελφὴ του Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν εἶνε πολὺ μικρὰ μὰ τὸσον μικρὰ, ὥστε δὲν εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμη νῆαν ἀλλὰ Μικρὰ Μυστική. — Ἡ Λευκὴ Βιολεττα ἀσπάζεται τὴν Λευκωσίαν τῆς Κύπρου, ἡ Μυρσίνη τὴν Γλυκεῖαν Πατρίδα, ἡ Ἀφρισμένη Θάλασσα τὴν Βασιλίαν τῶν Ἀνέμων, ὁ Ἀηστὴς τοῦ Μέλανος Δρυοῦ τὴν Ταχυδρόμον Περιστεράν, ἡ Νεφέλη τὴν Ἀπτερον Νίκη, ἡ Μικρὰ Μάγισσα τὸν πρῶτον Ὀλυμπιονίκην, ὁ Ἀκάματος Ποδηλάτης τὸν Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην, ἡ Ἀδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Ἀττικὴν Ἡμέραν, τὸ Ἄρμα τοῦ Ἡλίου τὸν Ἄρηρ, ἡ Ἀηδὼν τῆς Λέσβου τὸ Ἀστερολάκι τῆς Λέσβου. — Ὁ Θεσπεὺς πληροφορεῖ τὸν Καρχαρίαρ τοῦ Φαλήρου ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Δελαγραμνίτικας, ἐξ Ἀνδρου, καὶ ὅτι θάλλετ ψευδώνυμον. — Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά ἀσπάζεται τὸν συμμαθητὴν τῆς Ἀλέκον Πάλληρ, ἡ Θυέλλα τὴν Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, ἡ Εὐπλόκαμος Νύμφη τὸν Παχὺν Τσίρον, ἡ Γαλνιναία Θάλασσα τὸν Βεελζεβούλ (τοῦ ὁποῦ ζητεῖ τάρχη), ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας καὶ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, τὸ Χρυσὸν Δέρας τὴν Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, ἡ Ἀκρόπολις τὴν Γαλνιναίαν Θάλασσαν, ὁ Καρχαρίαρ τοῦ Φαλήρου τὴν Φουρτούναρ, τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώϊκοῦ Πελάγους τὴν Δάφνηρ, τὸ Μπουρλό τὸν Τίχ-Τάχ (τοῦ ὁποῦ ζητεῖ τάρχη). — Ὁ Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος πληροφορεῖ τὴν Ἀντιγόνην ὅτι αὐτὸς με τὸν Παγωμένον Ὁκεανὸν ἦσαν καὶ τὴν ἡγουσαν ποῦ ὤμειε με τὸν ἐξάδελφόν της, εἰς τὸν ὁποῖον μάλιστα ἔδειξαν τὸν πρῶτον Παχὺν Τσίρον καὶ τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν, ἐπίσης πληροφορεῖ τὸν Ἑλληνα Στρατηγὸν, ὅτι αὐτὸς ἦτο ποῦ ἐψάρευσε. — Ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα ἀσπάζεται τὴν Καρδερίναρ, ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου τὴν Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ (τῆς ὁποίας ζητεῖ τάρχη), ὁ Λέων τῆς Νεμέας τὴν Λευκὴν Ἀρκτον, ἡ Μικρὰ Φωσφο-

ρούλις τὴν Φουρτούναρ, ἡ Μέλλουσα Καλλιτεχνίς τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν, ἡ Δάφνη τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νείλου — καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολλούς, ἀλλὰ ποῦ τόπος ! ποῦ !

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Νικόλαον Α. Ραγκαβὴν, Χιονισμένον Τυμφορηστὸν, Λευκὴν Βιολετταν (πόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ μου γράψῃ !), Ἀναστασίαν Παπακωνσταντινίδον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαραγγήν, Μικρὰ Φιλοσοφον, Ἐαυθὴν Ἑλληνοπούλαν, Διαβολάκον καὶ Γιαννάκη (πέρασαν ἡ ἐμπλουνίστα :) Δαιμονάκι, Πετρώδη Παραλίαν, Νεφέλην (βεβαίως !), Ἐλπίουσαν, Σοφὸν Σολομῶντα, Ἡρόδιον τὸν Σηλυβριανόν, Σαταράν, Στρατηγὸν Ἀμίλλαν Βάρκαρ (ἐλαβα ἐγκαίρως), Ἀκάματον Ποδηλάτην (ἐπίσης), Βασιλίαν τῶν Ἀνέμων, Παυλίαν Ζωγράφον, Ἡχὼ (περιμένω τὰ περισσώτερα), Ἀνδρότσον, Κατρίαν Πετσάλη, Θυέλλαν (νὰ μου φιλήσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν της) Εὐπλόκαμον Νύμφην (τουλάχιστον ἐτραγωδοῦσαν καλὰ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι), Χρυσὸν Δέρας (ἐστεῖλα), Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα, Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην, Γλυκύλαον Ἀηδὸνα, Ὠραίαν Δορκάδα (τὰ ἐστεῖλα), Ἀδραν τοῦ Εὐεΐνου (ἡ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀνταλλάσσει), Λέοντα τῆς Νεμέας, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, (ἐστεῖλα), Λέοντα τὴν Ἀφρικὴν (ἐγραψα), Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, (χαίρω, ὑγιαίνω, προοδεύω !), Παρόχθιον Πελαγρον, Σοφὸν Πιττακὸν (τώρα λαμβάνει τὰ φυλλάδιά μου τακτικὰ), Μικρὰν Φωσφοροπούλα, Περικλέα Τιριλίδην, Βίκτορα Κοκκινάκη, Πειρασμένον Λύκον, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Ἀνθισμένην Λυγαρίαν, Νέλωνα, Τρεχαγυρενόπουλον, Μέλλουσαν Ναυαρχον, Δάφνην (ἐστεῖλα), Χαλασμὸν Κόσμον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 10 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαρτίου.

90. Δεξέγγραφος.

Με τὸ ἑνα μαγεύρευσ, ποταμὸς εἶνε τὸ ἄλλο καὶ ποὺ τὸ σύνολόν μου, ὅχι ὅμως καὶ μεγάλο. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

91. Συλλαβογρίφος.

Πρόθεσιν καὶ δύο γράμματα ἂν θέλῃς νὰ ἐνώσῃς μίαν πόλιν Ἀσιατικὴν εὐθὺς θὰ φανερώσῃς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νέλσονος.

92. Ἀνέγμα δημῶδες.

Κούφορος πλάτανος-βοῇ μεγάλη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τίχ-Τάχ

93. Κλεμακωτόν.

+ + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς μὲν τὸ
+ + + δεξιὸν σκέλος νὰ γινῇ ὁμαλὸς τὸ
+ + + νομα περιφῆμου γυναικός, εἰς δὲ τὸ
+ + + ἀριστερὸν πόλις τῆς Γαλλίας, εἰς
+ + + τὴν κατωτάτην πρόθεσιν, εἰς τὴν
+ + + μεσαίαν μουσικὸν ὄργανον καὶ εἰς
+ + + τὴν ἀνωτάτην ζῶον.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Σπυρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσοῦβαλη

94-98. Μεταμορφώσεις.

1, ὁ ἴσχυος δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Πλοῖον.
2, ὁ Ἀλῆς δι' 7 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ Πασαῖ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φέου Αλακίδου

96-101. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζουσιν ἄλλας τῶσας :

μήνης, ὄχρεός, παστός, λύχνος, λαϊκός, ἀσις.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Χειμωάνου

102. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἥρωος :

1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὅρος. 3, Πόλις τῆς Ἀσίας. 4, Μέρος τοῦ πλοίου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ

103. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τάρχη γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα ἡπίερον.

1, Ἐρημος. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας. 3, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Φυτόν. 5, Μέταλλον. 6, Υἱὸς ἀρχαίου βασιλέως. 7, Ἀρχαῖος ρήτωρ. 8, Θεός. 9, Νῆσος Τουρκική.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μενδελόνο

104. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα πτηνοῦ :

1, Συγγραφεὺς. 2, Ζῷον. 3, Πτηνόν. 4, Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. 5, Πόλις τῆς Ἰσπανίας. 6, Ποιητής. 7, Ποταμός.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μενδελόνο

105. Φωνηεντόλιπον.

σμβλ-τε-φλς-μ-τ-δστ-λλ-τ-θλ-στ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περικλίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Ἰανουαρίου 1897

1, Φωκλιδὸς (φώκη-Λυδοί-Σ). — 2, Νέριον, Ἰέρων. — 3-4, 1, Ὀπὴ ὀπῆς, ὀπός, ὀρός, ὀρος, κόρος Κύρος, Κύρνος, Κύκνος, κύκλος. 2, Ὀχη δλη, ὀλης, ὀλος, ὀιος, Ἴος, Ἴον, ἰόν, ἰών, Σιών. — 5-9, Γινωσκόμενης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τοῦ συνδέσμου δὲ σχηματίζονται αἱ λέξεις : δέρας, ἄδερος, δέρας, δένω, δεκάς. — 10-14, 1, Ἄργος. 2, Ἀλεξάνδρεα. 3, Πενίον. 4, Πειρατεὺς. 5, Ἡράκλειον. — 15, Τιμὴν ἐν παντὶ θάρευσ. 16, — Προλάβαινε τὰς αἰτίας ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς συνεπειάς.